

RETORN

DOUGLAS
ROW

PREMI CARLEMANY
PER AL FOMENT DE LA LECTURA

GISELA POU

GISELA POU
RETORN A
DOUGLAS ROW

XIII Premi Carlemany
per al Foment de la Lectura

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2024

© GISELA POU VALLS, 2024

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3205-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 4.074-2024

FOTOCOPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

Govern d'Andorra

El jurat del XIII Premi Carlemany per al Foment de la Lectura està compost per joves d'entre catorze i setze anys del Col·legi Sant Ermengol, de l'Escola Andorrana de Segona Ensenyança d'Ordino i del Lycée Comte de Foix. Les obres candidates han estat preseleccionades per un comitè de lectura format per Laia Aguilar, Roser Calvo, Jordi Diéguez, Olaya Gordillo, Maria Carme Roca i Glòria Gasch.

L'autora ha rebut un ajut del Departament de Cultura
i de la Institució de les Lletres Catalanes

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

L Institució
de les Lletres
Catalanes

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudem a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

Després de quatre anys, tornava a Douglas Row.

El vent bufava amb força, el riu es convertia en mar, els arbres es vinclaven i les branques es partien. Llamps i trons em donaven la benvinguda a una casa on se m'havia esquinçat l'ànima. La pluja repicava contra els vidres de la finestra com si fossin dits minúsculs que insistien per entrar. La lluna, blanca, plena i rodona, apareixia i desapareixia darrere de núvols negres. Per fer fora la basarda, vaig colgar-me sota el nòrdic i vaig començar a comptar. Comptar m'ajudava a allunyar la por i els mals pensaments.

La tieta Victòria i jo havíem arribat a Inverness feia poques hores. El viatge amb cotxe des de Barcelona havia durat tres dies i dues nits. A la

tieta sempre li havia fet respecte viatjar amb avió, però després de l'accident que ens havia canviat la vida, el pànic es va convertir en terror, i a les nostres vides no hi havia lloc per als avions.

La casa de Douglas Row ens va rebre neta i calenta. La senyora Xiang, la mare del Liu, s'havia cuidat que tot estigués a punt. En el moment que la tieta va obrir la porta, una escalfor agradable ens va donar la benvinguda.

—Afanya't, Alícia! Tanca la porta! Que no entri el fred! —va cridar, al mateix temps que deixava les maletes a terra.

Vaig fer un pas endavant i vaig entrar en aquella casa on havia vist els pares i el Juli per última vegada. En aquella mateixa sala, feia quatre anys, la meva vida va fer un salt mortal. L'olor de fusta em va fer reviure moments que desitjava oblidar.

La mare havia nascut a la casa de Douglas Row que feia cantonada amb Friars Lane. Després d'enamorar-se del pare, un jove barceloní que viatjava per Europa, la parella es va instal·lar al pis que ell tenia a Barcelona. Amb el naixement del Juli, el meu germà gran, la casa de Douglas Row es va convertir en el lloc on passàvem les

vacances: tres setmanes a l'hivern i dos mesos a l'estiu. La vida era amable amb nosaltres, però la felicitat de la nostra família va esquinçar-se el dia que un maleït accident va capgirar les nostres vides. Des d'aleshores, ni la tieta ni jo havíem tornat a pronunciar el nom de Douglas Row.

L'últim Nadal que vam passar tots junts, un imprevist de feina dels pares els va obligar a tornar a Barcelona abans d'hora, i el Juli, un noi de quinze anys en plena adolescència, va voler anar amb ells. Jo m'hi vaig resistir, volia estar més dies a Douglas Row perquè el Liu Xiang havia descobert on s'amagava el monstre del llac i havia promès que m'hi portaria. Després de molt insistir-hi, la tieta Victòria, la germana gran del pare, que sempre ens acompanyava durant les vacances d'hivern, va accedir a cuidar-me amb la condició que no interferís en la seva feina. La tieta era traductora, treballava set hores cada dia els set dies de la setmana i la resta d'hores se les passava llegint. Li costava relacionar-se amb menors de quinze anys, però jo era la seva única neboda i amb mi va fer una excepció. Per convèncer els pares, van ser necessàries unes quantes discussions, però al final van acceptar que em quedés.

La notícia de la desgràcia va arribar tres hores després que ells se n'anessin. Plovia a bots i barrals, i la tieta rentava els plats del sopar quan per la ràdio va sentir que els motors de l'avió que volava d'Inverness a Barcelona s'havien aturat en ple vol i l'aparell havia desaparegut engolit per l'oceà.

A mitjanit, quan la pluja s'havia convertit en tempesta, quan la tieta havia rebut la notícia de manera oficial, un malson em va despertar. A la sala, la tieta seia al costat de la finestra, tenia el mòbil agafat amb les dues mans, la mirada de vidre i l'expressió perduda. Em vaig asseure davant seu: els llamps il·luminaven l'estança, els trons feien tremolar els vidres i jo esperava una explicació.

—Alicia... —va mussitar amb la veu trencada. Em va acaronar el rostre amb les dues mans, i els ulls se li van omplir de llàgrimes—. El Juli i els teus pares no tornaran.

D'un dia per l'altre, m'havia quedat sense pares i sense germà. D'un dia per l'altre, la tieta Victòria es va convertir en la meva tutora legal. D'un dia per l'altre, vaig tastar l'amargor de l'existència i vaig comprendre que res no és etern.

Entrar a la casa on havia vist la meva família per darrer cop em va fer néixer un nus a l'estómac. Tornaven l'abraçada de la mare i els petons del pare, revivia el cop a l'espatlla del Juli, que, des que havia fet els quinze anys, es negava a fer petons i abraçades. El comiat m'havia quedat gravat com un tatuatge, i cada cop que hi pensava se m'encongia l'ànima.

La tempesta no amainava, tot al contrari, cada vegada era més intensa. Vaig treure el cap de sota el nòrdic, però no vaig deixar de comptar per foragitar la por.

No eren només els núvols d'una tarda d'hivern els que m'havien empès a tornar a Douglas Row, sinó el record del Liu Xiang, el meu amic d'infantesa. Després d'haver perdut la meva família, el Liu m'havia escrit una carta on em deia que sempre seríem amics, i, a partir d'aleshores, cada sis mesos, en rebia una on m'explicava com era la vida a Douglas Row. Les llegia, però no les responia; les llegia, però durant anys em vaig negar a tornar a la casa de Douglas Row; les lle-

gia i em repetia que quan em sentís preparada les respondria. Vaig rebre la darrera carta del Liu a finals de novembre, només quatre línies per dir-me que aniria a veure el monstre del llac i li parlaria de mi. I, aleshores, d'entremig d'un cel ple de núvols blancs que semblaven volves gegants de neu, la veu del Liu em va cridar: «Per vèncer la por t'hi has d'enfrontar!». Això mateix és el que m'havia dit quan teníem onze anys i planejàvem anar al llac a veure el cau del monstre. En aquell instant, vaig saber que estava preparada per tornar a Douglas Row, i tan bon punt vaig arribar a casa li vaig proposar a la tieta d'anar a passar les festes a Inverness. Ella va acceptar sense fer cap pregunta i, una setmana més tard, en-cetàvem el viatge.

—Alicia Guerau Wilson, per vèncer la por cal que t'hi enfrontis! —vaig exclamar en veu baixa, i vaig saltar del llit per apropar-me fins a la finestra que donava a Friars Lane.

A l'altra banda del carrer, la silueta de la Leakey's s'alçava imponent. La torre del rellotge

era un gegant que em fitava inquiet. La llibreria de segona mà que havia estat església fins a finals dels setanta em mirava. El vent udolava com un animal malferit. La pluja era una cortina que desdibuixava el paisatge. La lluna més rodona, blanca i immensa que havia vist mai ballava damunt el riu Ness i núvols carregats de tempesta l'encerclaven.

Els llamps dibuixaven teranyines elèctriques que il·luminaven la nit i anunciaven els trons, que, com si fossin el retruc dels passos d'un gegant embogit, ressonaven per tota la casa.

Tot de sobte, un llamp va caure damunt el campanar de la Leakey's i un tro va bramar amb la boca oberta disposat a engolir-me. L'interior de la Leakey's es va omplir d'una intensa llum blava i brillant que, durant un parell de minuts, s'encenia i s'apagava. La tempesta va amainar i els llamps es van fondre i van donar pas a una pluja suau i persistent.

Estava a punt de tornar al llit quan vaig veure que un cotxe s'aturava a l'altra banda del carrer i en baixava un home. No li podia veure el rostre, però per la manera de caminar vaig saber que era el Jerome Watt, l'encarregat de la llibreria. El

senyor Watt es protegia de la pluja amb un paraigua de color vermell; un cop de vent l'hi va arrencar de les mans. Ni tan sols es va molestar a anar-li al darrere, tot al contrari, mentre volava en direcció al riu Ness, ell va córrer cap a l'entrada de la llibreria com si li anés la vida.